

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

29 февруари 1968 година*

По дело 24/67

с предмет преюдициално запитване от *Gerechtshof* (Апелативен съд), Хага, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда, по висящото дело пред упоменатия съд между

Parke, Davis and Co.

и

Probel, Reese, Beintema-Interpharm and Centrafarm,

преюдициално решение относно тълкуването на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора за създаване на ЕИО – разглеждани във връзка с разпоредбите на членове 36 и 222 от него – засягащо правата на носителя на право върху патент, предоставен в държава-членка, което той може да поиска от съдилищата да защитят,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lescourt (докладчик), председател, г-н A. M. Donner и г-н W. Strauß, председатели на състав, г-н A. Trabucchi и г-н R. Monaco, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

С решение от 30 юни 1967 г., постъпило в Съда на 6 юли, *Gerechtshof*, Хага, по силата на член 177 от Договора за създаване на ЕИО, поставя пред Съда два въпроса за тълкуването на член 85, параграф 1 и член 86. От фактите, предоставени от съда, отправил питането, става ясно, че те се отнасят до упражняване на права, които нидерландското право свързва с патента, с който се закриля лекарствен препарат в Нидерландия, що се отнася до вноса в тази държава на сходен продукт,

* Език на производството: нидерландски.

произведен в друга държава-членка, в която авторските медицински продукти не са патентоспособни.

С първия въпрос от Съда се иска да реши дали концепцията на практиките, забранени по смисъла на член 85, параграф 1 и член 86, разгледани във връзка с членове 36 и 222 от Договора, включва образуването на дело от притежателя на патент, издаден в държава-членка, когато по силата на този патент той изисква от националните съдилища да забранят всякаква търговска дейност на територията на тази страна с продукт, които произхожда от друга държава-членка, която не предоставя изключително право за производство или разпространение на този продукт.

С втория въпрос Съда, отправил запитването, пита, дали вероятното прилагане на упоменатите по-горе членове може да се засегне от факта, че носителят на правото върху патента предлага патентования продукт на цена по-висока от тази на сходния непатентован продукт, произхождащ от друга държава-членка.

Националните правила, отнасящи се до закрилата на индустриалната собственост, все още не са уеднаквени в рамките на Общността. При отсъствието на такова уеднаквяване, националният характер на закрилата на индустриалната собственост и различията между различните законодателни системи по този въпрос е възможно да създаде пречка, както пред свободното движение на патентованите продукти, така и пред конкуренцията на общия пазар.

Що се отнася до разпоредбите, свързани със свободното движение на продукти, забраните и ограниченията пред вноса могат да се оправдаят по смисъла на член 36 на основата на закрилата на индустриалната собственост, но под условието на изрично декларираната резерва, че те “въпреки това няма да представляват средство за необоснована дискриминация или прикрито ограничение на търговията между държавите-членки”. На сходни основания, упражняването на правата, възникващи от предоставянето на патент в съответствие със законодателството на държава-членка не представлява само по себе си нарушение на правилата на конкуренция, предвидени от Договора.

По смисъла на член 85, параграф 1 от Договора, „всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики”, които могат да повлияят на търговията между държавите-членки и които имат за своя цел или резултат предотвратяването или нарушаването на конкуренцията, се забраняват като несъвместими с общия пазар. Въпреки че общият характер на използваната редакция е доказателство за намерението да се включат без разлика всички категории споразумения, предвидени с тази разпоредба, рестриктивният характер на посочената разпоредба е несъвместим с каквото и да е разпростиране на предвидената забрана извън трите категории споразумения, изчерпателно изброени в нея.

Един патент, разгледан сам по себе си и независимо от споразумението, предмет на което той може да бъде, е неотносим, към която и да е от тези категории, но е израз на правния статус, предоставен от държавата на продуктите, отговарящи на определени категории, и по този начин не притежава никой от елементите на договор или съгласувана практика, изисквани от член 85, параграф 1. Въпреки това е възможно разпоредбите на този член да се приложат, ако използването на един или повече патенти, съгласувано между предприятията, доведе до възникването на ситуация, която може да попадне в обхвата на концепцията на споразумения между предприятия, решение на сдружение на предприятия или съгласувани практики по смисъла на член 85, параграф 1.

Въпреки позоваванията, направени в това производство на една такава ситуация, която *Gerechthof*, Хага, сам трябва да прецени, редакцията на повдигнатите въпроси и съдържанието на делото не дават възможност на Съда да вземе предвид тази възможност.

По силата на член 86 от Договора: „всяка злоупотреба на едно или повече предприятия с господстващо положение на общия пазар или на значителна част от него се забранява като несъвместима с общия пазар, доколкото може да засегне търговията между държавите-членки”. За да се приложи тази забрана, е необходимо и трите елемента да са едновременно налице: съществуването на господстващо положение, злоупотреба с него и възможността търговията между държавите-членки да бъде засегната от него. Въпреки че патентът предоставя на носителя си специална закрила на национално ниво, от това не следва, че упражняването на така предоставените права означава наличието едновременно на трите посочени елемента. Това може да е така само, ако използването на патента се сведе до злоупотреба със упоменатата по-горе закрила.

Още повече, че в сравнима област, член 36 от Договора, след като предвижда, че членове 30 - 34 не преклудират ограниченията върху вноса или износа на основание, *inter alia*, закрилата на индустриалната и търговската собственост, изрично декларира, както вече беше отбелязано, че тези ограничения „въпреки това няма да представляват средства за необоснована дискриминация или за прикрито ограничение на търговията между държавите-членки”.

Съответно, тъй като съществуването на правата върху патента понастоящем е предмет единствено на националното право, тяхното използване може да попадне в обхвата на правото на общността, само когато това използване допринася за създаването на господстващо положение, злоупотребата с което може да повлияе върху търговията между държавите-членки.

Въпреки че продажната цена на защитения продукт може да се разглежда като фактор, който трябва да се отчете при определянето на възможното съществуване на злоупотреба, по-високата цена на патентования продукт, сравнена с тази на непатентования продукт, не представлява непременно злоупотреба.

От всичко казано по-горе следва: първо, че съществуването на правата, предоставени от държава-членка на носителя на патент, не се засяга от забраните, съдържащи се в член 85, параграф 1 и член 86 от Договора; второ, че упражняването на тези права не попада от само себе си в обхвата нито на член 85, параграф 1, при липсата на каквото и да е споразумение, решение или съгласувана практика, забранени с тази разпоредба, нито в обхвата на член 86, при отсъствието на каквото и да е злоупотреба с господстващо положение; накрая, по-високата продажна цена на патентования продукт в сравнение с тази на непатентования, произхождащ от друга държава-членка не представлява непременно злоупотреба.

По съдебните разноски

Разходите, направени от Комисията на ЕИО и правителството на Кралство Нидерландия, Федерална република Германия и Френската република, всяка от които е представила своето становище на Съда, не подлежат на възстановяване.

Доколкото това производство засяга страните по главното производство, то има характера на фаза в делото, висящо пред *Gerechtshof, Хага*. Решението относно съдебните разноски е въпрос от компетентността на този съд.

По изложените съображения, в отговор на поставените му въпроси от *Gerechtshof, Хага*, с решение от 30 юни 1967 г., Съдът реши:

- 1. Съществуването на правата, предоставени от държава-членка на носителя на патент, не се засяга от забраните, съдържащи се в член 85, параграф 1 и член 86 от Договора.**
- 2. Упражняването на тези права не води от само себе си до попадане в обхвата, както на член 85, параграф 1, при отсъствието на каквото и да е споразумение, решение или съгласувана практика, така и на член 86 при отсъствието на каквото и да е злоупотреба с господстващо положение.**
- 3. По-високата продажна цена на патентования продукт, в сравнение с тази на непатентования продукт, не представлява непременно злоупотреба.**

и постановява:

***Gerechtshof, Хага*, следва да се произнесе по съдебните разноски по настоящото производство.**

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 29 февруари 1968 година

Подписи